

have større sikkerhed for at få kommuneskatten betalt. Disse forhold har givet anledning til en del vanskeligheder, og man foresår nu, at der i alle tilfælde skal ske en forholdsmæssig afskrivning på samtlige de pålignede skatter. Der vil således heller ikke i tilfælde af frivillig betaling kunne tages hensyn til ønsker fra skatteyderen om at få et indbetalt beløb anvendt forlods til afskrivning på enten stats- eller kommuneskat. At kunne opnå forlods afskrivning på restancer vedrørende kommuneskatten vil kunne have betydning for skatteyderen med hensyn til hans kommunale valgret. Man er opmærksom på dette forhold, der er et led i sammenhængen mellem den kommunale valgret og påligning og betaling af kommuneskat. Hele dette spørgsmål vil blive overvejet i forbindelse med udarbejdelsen af forslag til loven om kommunal indkomstskat.

Til § 172.

Efter den gældende statsskattelovs § 38, stk. 5, tilsvares dødsboer og konkursboer henholdsvis den afdødes og fallentens skat for det skattehalvår, i hvilket dødsfaldet har fundet sted, eller konkursbehandlingen er begyndt; denne tilsvarspligt påvirkes ikke af et i boet udstedt proklama. Meningen med bestemmelsen er, at boet ubetinget skal tilsvare skatten for det halvår, i hvilket dødsfaldet finder sted eller konkursen er begyndt, selv om kravet ikke er anmeldt rettidigt. Ældre restancer må derimod anmeldes rettidigt som alle andre fordringer.

I kommissionsudkastet er foreslået en udvidelse af denne ubetingede tilsvarspligt til at omfatte sådanne skatter, der er forfaldet indenfor de sidste to år før dødsfaldets eller konkursens indtræden. Man har skønnet, at denne regel tillægger skattemyndighederne en for stor præferencestilling i forhold til de øvrige kreditorer, og har derfor kun foreslået, at det pågældende bo ubetinget skal tilsvare restancer for det løbende skatteår. Det kan formentlig ikke være et for vidtgående krav at stille til bobestyrelsen, at den orienterer sig om, hvorledes det forholder sig med berigtigelsen af afdødes eller fallentens skattetilsvare for det skatteår, hvori dødsfaldet eller konkursen indtræder.

Den af kommissionen foreslåede nye regel, hvorefter det pågældende bo uden hensyn til, om proklama udstedes, skulle hæfte for ældre restancer (d. v. s. restancer ældre end den forannævnte periode for det ubetingede

tilsvare), såfremt den eller de for bobehandlingen ansvarlige har været bekendt med restancerne, har man anset for at være for vidtgående, ligesom den gør tilsvaret afhængig af bevisspørgsmål, der efter omstændighederne kan være særdeles vanskelige.

Til § 173.

Bestemmelsen svarer til reglen i den gældende statsskattelovs § 38, stk. 6, idet man dog har foreslået deltagerens solidariske hæftelse begrænset således, at disse kun hæfter i det omfang, hvori de har fået udloddet midler.

Til § 174.

Reglen i 1. punktum svarer — med en noget anden udformning og med den modifikation, der følger af de ændrede regler om skattepligtens ophør ved udrejse af landet — til de gældende regler, jfr. statsskattelovens § 36, stk. 3. At den pågældende ifølge forslaget udtrykkelige bestemmelse også er pligtig at afvikle eventuel efterbetaling af skat samt bøder og tillæg hertil, forekommer rimeligt.

Bestemmelsen i 2. punktum er ny. Den må anses for påkrævet, idet adgangen til at forlange samtlige de en skattepligtig påhvillende skattebeløb betalt inden udrejsen i nogen grad mister sin betydning, så længe man ikke er i stand til at gennemføre kravet gennem forbud mod udrejse. Den her foreslåede bestemmelse er begrænset i sin rækkevidde, idet man ikke har opstillet noget almindeligt krav om, at der ved enhver udrejse skal forevises dokumentation for, at skatterne er berigtiget, men alene har givet den skatteopkrævende myndighed adgang til i konkrete tilfælde at hindre udrejsen, indtil skattetilsvaret er berigtiget. Man har i den foreslåede bestemmelse, der iøvrigt bygger på kommissionsudkastet, og som navnlig tager sigte på personer, der må antages at have til hensigt at unddrage sig skattens betaling, gjort reglens anvendelse afhængig af, at særlige forhold foreligger. Man har herved villet tilkendegive, at reglen af opkrævningsmyndigheden kun bør forlanges anvendt, hvor der er grundlag for at antage, at muligheden for at opnå betaling ellers ville forspildes.

Den gældende statsskattelov indeholder i § 39 en bestemmelse om, at en skattepligtig, der flytter fra den kommune, hvor han er ansat til statsskat, til denne kommune skal